

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Θδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

Δι' συνδρομὰς ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
ρείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χρυσοῦ κ. τ. λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀδόλφον Βελῶ καὶ Ἰουλίον Δωτέν: Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, δραματικώτατον
μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις *Ρ. (συνέχ.) — Οὐίλλημ Κόλλινς:
Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, μετάφρ. Ν. Σπανδοῦρη, (συνέχ.) — Louis Jourdan:
Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΝΥΞ ΤΟΥ ΗΛΙΟΓΑΒΑΛΟΥ, Ρωμαϊκὸν διήγημα,
μετάφρασις Tony. (συνέχεια).

ΒΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προληρωτική

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.
Ἐν Ρωσίᾳ βιβλίου 6.

Προσεχῶς ἀρξόμεθα τῆς δημοσιεύ-
σεως τοῦ δραματικώτατου μυθιστορή-
ματος:

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

τοῦ γνωστοῦ καὶ διακεκριμένου μυθι-
στοριογράφου Πέτρου Δελκούρ.

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

εἶνε ἔργον ἐξάισιον, πλήρες ἐπεισοδίων
καὶ μεγίστου ἐνδιαφέροντος, ἐδημοσι-
εῦθη δὲ ἐσχάτως ὡς ἐπιφυλλίς ἐν
ἐγκρίτῳ παρισινῇ ἐφημερίδι.

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

εἶνε μυθιστόρημα κοινωνικόν, συγκινη-
τικώτατον· ἐνδιαφέρει τοὺς πάντας καὶ
πρὸ πάντων τὸ ὠραῖον φύλον, πεποί-
σμεθα δὲ ὅτι ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν
εὐαισθητῶν ἀναγνωστριῶν τῶν «Ἐκ-
λεκτῶν Μυθιστορημάτων» θὰ ρεύσῃ
θερμὰ δάκρυα κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς

ΩΡΑΙΑΣ ΜΑΡΙΩΝ

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

ΛΘ'

Ἐν τούτοις ἡ ἀντίδρασις, ἥτις εἶχε
παρῇ ὑπὲρ τοῦ Λαυρεντίου, ἡλαττώθη
βαθμῶδιν.

Κατὰ τὴν διακοπὴν τῆς συνεδριάσεως,
ἡ σκέψις ἐπῆλθεν εἰς ἕκαστον καὶ μετ'
αὐτῆς ἡ δυσπιστία, ἡ ὑπόνοια. Ἐκαστος
ἠρώτα ἑαυτὸν ἂν οἱ πικροὶ ἐκεῖνοι λόγοι
τοῦ κατηγορουμένου ἦσαν εἰλικρινεῖς, ἢ

τοῦναντίον μὴ ἦτο μέσον σχεδιασθὲν ἐκ
τῶν προτέρων μετὰ αὐτοῦ καὶ τοῦ δι-
κηγόρου του. Ἀλλ' εἰλικρινεῖς ἢ ὄχι, τί
ἐσήμαινε τοῦτο ἐπὶ τέλους; Μήπως ἡ
πληθὺς τῶν ἀποδείξεων θὰ ἐχρησίμευεν ὡς
ἐπιχείρημα ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου;

Ἡ ἐπάνοδος αὐτῆς εἰς τὴν πρώτην προ-
κατάληψιν ἐδηλώθη ἀπὸ τῶν πρώτων λέ-
ξεων, ὅς ὁ πρόεδρος ἀπηύθυνε πρὸς τὸν
Λαυρέντιον.

— Κατηγοροῦμενε, τῷ εἶπε ξηρῶς, ἐ-
γερθῆτε.

Ὁ Λαυρέντιος ὑπήκουσε.

Μεγίστη ἡσυχία, διὰ τὴν ὁποίαν ἐξε-
πλήσσετο καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος, εἶχε παρῇ
εἰς τὸ πνεῦμά του. Τὴν παραφορὰν καὶ
τὴν ἀπελπισίαν, αἵτινες τὸν συνετάρασσον
πρὸ μικροῦ, διεδέχθη διαύγεια διανοίας
ψυχρὰ καὶ γαληνιαία. Ἐξήταζε τὴν θέ-
σιν του, τὸ δὲ ἀποτέλεσμα αὐτῆς ἐπερί-
μενεν ἄνευ ἀνυπομονητικῆς καὶ φρίκης.

Ἀπῆντησε διὰ φωνῆς σταθερῆς εἰς τὰς
ἐρωτήσεις τοῦ προέδρου. Αἱ ἐξηγήσεις του
ὑπῆρξαν σαφεῖς, ἀκριβεῖς, ἐνίοτε ὀλίγον
τραχεῖαι καὶ ἀπότομοι. Οὐδεὶς ἠπατήθη
ἐκ τῆς μεταμορφώσεως ταύτης, ἀληθοῦς
ἢ προσπεποιημένης· ἦτο ἡ ὑπερήφανος ἐ-
κείνη ἀδιαφορία τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις
συναισθάνεται ἑαυτὸν συντριβέντα ὑπὸ
δυνάμει ἀνωτέρας καὶ ὅστις, ἀφοῦ ἀνω-
φελῶς ἐπάλασσε κατ' αὐτῆς, τὴν ὑρίστα-
ται καὶ τὴν περιφρονεῖ.

Ὡμίλησε περὶ τῶν παιδικῶν αὐτοῦ ἐ-
τῶν, περὶ τῆς ἀνατροφῆς του, τῆς μητρὸς
του, ἀπλῶς καὶ μετὰ συγκινήσεως βα-
θείας καὶ τοσοῦτ' ἄλλον συγκινητικῆς,
ὅσῳ ἐφαίνετο συγκρατουμένη.

Περὶ τοῦ πατρὸς του δὲν ἐγνώριζεν ἢ
ὅσα ἐκ τῆς κατηγορίας εἶχε μάθει· ἄλλως
τε ὀλίγον τὸν ἔμελλεν.

Ἀνωμολόγησε τὰ σφάλματά του καὶ
τὰς ἐνόχους παρεκτροπὰς του κατὰ τὰ
τελευταῖα αὐτοῦ ἔτη.

— Ἰδού, εἶπε τὸ ἀληθές μου ἔγκλημα,
τὸ μόνον διὰ τὸ ὅποιον αἰτιῶμαι τὸν ἑαυ-
τόν μου. Εἶνε μέγχα. Διαφύγει τὴν ἀνθρω-
πίνην δικαιοσύνην, ἀλλ' ἐγὼ οὐδέποτε θὰ

τὸ συγχωρήσω εἰς ἑμαυτόν. Καὶ ἤδη δέ-
χομαι ὡς ἐξίλασμον ὅλα τὰ μαρτύρια ὅσα
ὑπέστην καὶ θὰ ὑποστῶ ἀκόμη.

Εἶτα περιέγραψεν—ὡς ἔπραξεν ἐνώπιον
τοῦ ὑπάστυνόμου καὶ τοῦ ἀνακριτοῦ—τὴν
τελευταίαν ἐσπέραν, τὴν ὁποίαν διήλθε
μετὰ τῆς μητρὸς του καὶ τὴν εἰς Παρι-
σίους ἐπάνοδόν του. Κεκοπιῶν, ἀπηλ-
πισμένος, εἶχεν εἰσέλθει εἰς τὸ καφενεῖον
τῆς ὁδοῦ Κωμαρτέν· εἶτα ἐξῆλθεν αὐτοῦ,
περιεπάτησεν ἐπὶ τινὰ χρόνον ἐπὶ τῆς λεω-
φόρου καὶ τέλος ἐπανῆλθεν εἰς τὴν κατοι-
κίαν του. Κατὰ ποίαν ὥραν ἀκριβῶς ἐγέ-
νοντο ταῦτα; δὲν ἐγνώριζε καὶ ἀνεφέρετο
εἰς τὰς καταθέσεις τῶν μαρτύρων.

Τέλος ὠμίλησε περὶ τῆς χρήσεως, ἣν
ἔκαμε τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτὸς τῆς
10ης μέχρι τῆς ἀφίξεως τοῦ Μουλ εἰς Ἀ-
θλόν, καὶ προσέθηκε τινὰ, ὡς πρὸς τὸ δά-
νειον τῶν δύο χιλιάδων φράγκων, ὅπερ
συνωμολόγησε μετὰ τοῦ Ριχάρ.

— Θὰ μοῦ κάμετε τὴν τιμὴν. . . ἢ, ἂν
προτιμᾶτε, τὴν ὕβριν, νὰ πιστεύσητε ὅτι
ἂν ὑπέκρυπτον ἔγκλημα, ἤθελον μεταχει-
ρισθῇ ἄλλο μέσον καὶ ὄχι αὐτὸ τὸ ὅποιον
εἶνε ἐνοχοποιητικὸν ὡς ἐκ τῆς ἀπλότητός
του.

Ἐπειδὴ ὁ πρόεδρος ἀνεσκεύασε μέρη
τινὰ ἀπίθανα τῆς διηγήσεώς του, ἀπε-
κρίθη ἀπλούςτατα:

— Δὲν γνωρίζω ἂν αὐτὰ εἶνε πιθανὰ
ἢ ὄχι, βεβαιῶ μόνον ὅτι συνέβησαν οὕτω.

Ἦδη ἠρωτήθη τί εἶχε νὰ ἀντιτάξῃ
κατὰ τῶν ἀποδείξεων αὐτῶν.

— Ἀπολύτως τίποτε, εἶπεν. Ὅλοι
εἶνε ἀκριβέστατοι. Τὸ ἐγχειρίδιον καὶ τὸ
κομβίον μοὶ ἀνήκουν· ὅσον ἀφορᾷ τὴν
Μαριέτταν, εἶνε ἀπλουστάτη· ἐνόμισε
ὅτι μὲ ἀνεγνώρισεν, ἀφοῦ ὁ δολοφόνος εἶχε
διαθέσει πρὸς τοῦτο τὰ πάντα.

— Οὕτω λοιπόν, εἶπεν ὁ πρόεδρος, ἰδοὺ
τὸ σύστημα τῆς ὑπερασπίσεώς σας· ὁ δο-
λοφόνος δι' ὑπολογισμοῦ καὶ τέχνης κα-
ταχθονίας συνεσώρευσεν ἐναντίον σου τὰς
ἀποδείξεις αὐτάς;

— Μάλιστα, κύριε πρόεδρε, τὸ πιστεύω.

— Εἶνε ὑπόθεσις ἐντελῶς ἀπραξίας.

— Σας ζητῶ συγγνώμην· ἄνευ αὐτῆς οὐδὲν θὰ ἐξηγήτε ἐπαρκῶς.

— Ὅπως ὑμεῖς σκέπτεσθε, τὸ πιστεύω. Ἀλλὰ τοῦλάχιστον ἔχετε ἔνδειξιν τινα δυναμένην νὰ γεννήσῃ πίστιν εἰς τὴν μηχανογραφίαν αὐτὴν; Τίς τὴν συνέλαβε καὶ τὴν ἐξετέλεσε καὶ πρὸ πάντων διὰ τίνων μέσων; Διότι τέλος πάντων ἔπρεπε νὰ προμηθευθῇ τὸ ἐγχειρίδιον, τὸ κομβίον, νὰ ληλατήσῃ, οὕτως εἰπεῖν, τὴν σκευοθήκην σας.

— Αὐτὸ εἶνε ἀληθές, κύριε πρόεδρε. Πῶς συνέβη τοῦτο ἄγνοῶ, ἐν τούτοις συνέβη. Καταλαμβάνετε ἄλλως τε, ὅτι ἂν εἶχον τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος, ἄλλος θὰ κατεῖχε τὴν θέσιν μου ἐνταῦθα.

— Ὑποπετεύετε τὸν ὑπὲρ τὴν σας;

— Οὐτε αὐτόν, οὐτε ἄλλον τινά.

— Τὸν ἠρώτησαν. Ἐξήτασαν τὰ προηγούμενά του, τὰς σχέσεις του καὶ οὐδὲν εὔρον. Ὁ θυρωρὸς τῆς οἰκίας ἐξητάσθη ἐπίσης.

— Δὲν ἀποδίδω βεβαίως ἀβελτηρίαν εἰς τὴν ἀνάκρισιν· ἔκαμεν ὅ, τι ἡδύνατο ὅπως ἀνακαλύψῃ τὴν ἀλήθειαν, ἔστω, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε.

— Δὲν εἶπατε τίποτε, τὸ ὁμολογεῖτε καὶ σεῖς, τὸ ὅποιον ἡδύνατο νὰ τὴν ὑποβοηθήσῃ.

— Καὶ τί ἡδύναμην νὰ εἶπω; Μόλις ἔμαθον τὴν συμφορὰν ἣ ὅποια μὲ ἐπληξε καὶ ἀμέσως μὲ ρίπτουν εἰς τὰς φυλακάς. Ἄλλως τε, καὶ ἐλεύθερος ἂν ἦμην, θὰ ἡδύναμην ν' ἀνακαλύψω μόνος μου ὅ, τι διέφυγε τὴν ἀστυνομίαν;

Ὁ εἰσαγγελεὺς ἠγέρθη.

— Δὲν θέλομεν παρὰ τὴν ἀλήθειαν, εἶπεν. Ἄν κατὰ τὴν στιγμήν αὐτὴν δώσητε οἰανδήποτε ἔνδειξιν, δυναμένην νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀφετηρία νέας ἐρεύνης, πρῶτοι ἡμεῖς θὰ ζητήσωμεν τὴν ἀναβολὴν τῆς δίκης.

— Ἀ! σὰς εὐχαριστῶ! ἀνέκραζεν ὁ Λαυρέντιος, ὅπως ἐξακολουθήσῃ τὸ μαρτύριον αὐτό! Ὅχι! ἀρκεῖ. Πρέπει ἢ οὕτως ἢ ἄλλως νὰ τελειώσῃ... Ἀποφασίσσατε! κρίνατε! δὲν πρέπει νὰ στενοχωρηθῇτε, ἔχετε ἀρκετὰς ἀποδείξεις.

Ὁ κύριος Γλαβὼν ἀντέστη ἐπίσης εἰς τὴν ἀναβολὴν τῆς υποθέσεως.

— Οὐδεμία σκέψις, εἶπεν, ἔπρεπε νὰ ἐμποδίσῃ τὸ δικαστήριον, ἂν συμπληρωτικὴ ἀνάκρισις ἐπρόκειτο νὰ ὀδηγήσῃ εἰς τὴν ἀνεύρεσιν τῆς ἀληθείας. Ἀλλὰ τὴν ἀνάκρισιν αὐτὴν, τὰς νέας ἐρεῦνας, τίς θὰ τὰς ἐνεργήσῃ; Ὁ κατηγορούμενος θὰ λάβῃ τὸ ἐλάχιστον μέρος εἰς αὐτήν; Ὅχι! Θὰ μείνῃ κεκλεισμένος, φυλακισμένος ἀυστηρότατα. Ἡ ἀστυνομία μόνη θὰ ἐνεργήσῃ ἀμελῶς, ἀκουσίως, ἀκολουθοῦσα μέχρι κόρου τὴν αὐτὴν ὁδόν. Κατὰ τοὺς τρεῖς ἢ τέσσαρας αὐτοὺς μῆνας οὐδὲν θ' ἀνακαλύψουν καὶ ἡ κατηγορία θὰ μᾶς εἴπῃ πάλιν: «Βλέπετε! ἐξήτασαν ἐκ νέου, οὐδὲν εὔρον, δὲν ὑπάρχει τίποτε!»

Μὴ γενομένης προτάσεως, τὸ δικαστήριον οὐδὲν ἀπεφάσισεν.

Ὁ λόγος ἐδόθη εἰς τὸν εἰσαγγελέα, ὅπως ἀναπτύξῃ τὴν κατηγορίαν.

Ἐκ τῆς ἀγορεύσεως αὐτοῦ, διαρκεσάσης ὑπὲρ τὰς δύο καὶ ἡμίσειαν ὥρας, ἀναγράφομεν ἐνταῦθα βραχέα τινὰ ἀποσπάσματα:

«Ὅποτε τερατῶδη τινὰ κακουργήματα διαπράττονται, εἶπεν ἀρχόμενος ὁ εἰσαγγελεὺς, ἡ φρίκη τὴν ὁποίαν ἐμπνέουσι, δὲν εἶνε ἀμιγῆς καταπλήξεως καὶ ἀμφιβολίας. Ἐρωτῶμεν ἡμᾶς αὐτούς, ἀνεῖνε δυνατόν ἡ ἀνθρωπίνη διαφθορὰ νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ σημείου αὐτοῦ! Προσπαθοῦμεν νὰ τὸ ἀποδώσωμεν εἰς παραφροσύνην, εἰς αἰφνιδίαν προσβολὴν ματίας. Καὶ ἡ ἀμφιβολία ἡμῶν αὐξάνει ἔτι μᾶλλον, ἂν ὁ ὑπὸ τῆς δικαιοσύνης ὑποδεικνυόμενος ὡς ἔνοχος, εἶνε ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ἡ ἀνατροπὴ καὶ ἡ κοινωνία ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐβίωσαν, ἐφαίνοντο ὅτι ἔπρεπε νὰ προφυλάξωσιν ἀπὸ παρομοίας παραφοράς.

«Ἐν τούτοις, ὅταν ἐξετάσωμεν μετὰ ψυχραιμίας καὶ ἀμεροληψίας — ἀνεξαρτήτως πάσης ἀποδείξεως — τὰς περιστάσεις, αἵτινες προηγήθησαν τοῦ κακουργήματος ἢ συνώδευσαν αὐτό, δὲν βραδύνομεν νὰ πεισθῶμεν, ὅχι μόνον ὅτι τὸ ἔγκλημα εἶνε δυνατόν, ἀλλ' ἀκόμη ὅτι εἶνε πιθανόν, καί, τολμῶ νὰ εἶπω, λογικόν, φυσικόν».

Ἀφοῦ διὰ μικρῶν ἐξετάθῃ ἐπὶ τῶν προηγούμενων τοῦ κατηγορουμένου καὶ προσεπάθησε νὰ καταδείξῃ ὅτι ταῦτα μοιραίως ὤφειλον νὰ τὸν ὀδηγήσωσιν εἰς τὴν ἔδραν τοῦ κακουργοδικείου, ὁ εἰσαγγελεὺς μετέβη εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ κακουργήματος. Περιγράφει ὅλας αὐτοῦ τὰς περιπετείας, καὶ καταδεικνύει μέχρι τοῦ προφανοῦς ὅτι ὁ Λαυρέντιος μόνος ἡδύνατο νὰ τὸ διαπράξῃ, καταλήγει δὲ οὕτω:

«Ἀς καθησυχᾷ ἡ συνείδησις ὑμῶν, κύριοι ἔνοχοι, δὲν δύναται εἰς τὸ πνεῦμα σας νὰ χωρήσῃ ἡ ἐλαχίστη ἀμφιβολία. Ἐγκλημα φοβερόν, τερατῶδες, συνεκίνησε τοὺς Παρισίους, τὴν Γαλλίαν ὁλόκληρον. Ὁ ἔνοχος αὐτοῦ κἄθηται ἐκεῖ, ἐπὶ τῆς ἔδρας αὐτῆς. Οἱ ἔνοχοι δὲν θὰ διστάσωσι. Θὰ ὦσιν ἀμείλικτοι».

Ἡ ἀγόρευσις αὕτη παρήγαγεν ἀποτέλεσμα σπουδαῖον, ὀλιγώτερον ἴσως ἐπὶ τοῦ Λαυρεντίου, ὅστις ἐφαίνετο ἀδιάφορος καὶ ἔτοιμος εἰς πάντα, ἢ ἐπὶ τοῦ κοινοῦ· ἡ καταδίκη τοῦ κατηγορουμένου ἐφαίνετο ἀφευκτος, περιεμένετο μάλιστα ὑπὸ τινων μετ' ἀνυπομονησίας τινός.

Ἦτο ὁγδόη ὥρα· ἡ δίκη δὲν ἡδύνατο νὰ περατωθῇ ἐντὸς τῆς νυκτός, καὶ τῇ αἰτήσει τοῦ κυρίου Γλαβὼν, ἡ ἐξακολούθησις ἀνεβλήθη διὰ τὴν ἐπαύριον δεκάτην τετάρτην.

Μ'

Κατὰ τὴν ἐπανάληψιν τῆς συνεδριάσεως ὁ λόγος ἐδόθη εἰς τὸν συνήγορον τοῦ κατηγορουμένου.

Καὶ ἐνταῦθα θ' ἀντικαταστήσωμεν διὰ ψυχρᾶς καὶ τυπικῆς ἀναλύσεως μίαν τῶν μεγαλοπρεπεστέρων σελίδων δικανικῆς εὐγλωττίας.

«Δώδεκα ὥραι παρήλθον, εἶπεν ἀρχόμενος ὁ κύριος Γλαβὼν, καὶ εὐρίσκομαι ἀκόμη ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν τῶν σοβαρῶν καὶ εὐγλωττων λόγων, διὰ τῶν ὁποίων ὁ κύριος εἰσαγγελεὺς ἐπεράτωσε τὴν ἀγόρευσίν του. Οὐδ' ὑμεῖς, κύριοι ἔνοχοι, τὰς ἐλησμονήσατε, καὶ ὅτε χθὲς ἠκούσατε τὴν διάπυρον ἐκείνην ἐκκλησίαν εἰς τὴν αὐστηρότητα τοῦ νόμου καὶ εἰς τὴν ἀδυσώπητον ὑμῶν δικαιοσύνην, ἀνεμνήσθητε τῆς σπουδαιότητος καὶ τῆς σοβαρότητος τῆς ἀποστολῆς σας.

«Οὐδαμῶς θὰ ζητήσω νὰ μειώσω ἐν ὑμῖν τὸ αἶσθημα τοῦτο! Ἦθελον μᾶλλον ἐνώσει, ἂν τοῦτο ἀναγκαιοῖ, καὶ τὴν φωνήν μου μετὰ τῆς τοῦ κυρίου εἰσαγγελέως, καὶ θὰ σὰς ἔλεγον:

«Ἐὰν εἴσθε ἐντελῶς πεπεισμένοι ὅτι ὁ ἀνθρωπος αὐτὸς εἶνε ἔνοχος, πλήξατε ἀνηλεῶς· ἡ τιμωρία του πρέπει νὰ εἶνε καθὼς τὸ ἔγκλημά του· ἡ μεγαλειτέρα ὁλῶν.»

«Ἀλλὰ τὴν ἀπόφασίν σας θὰ περιμείνω μετ' ἐμπιστοσύνης, διότι ἐλπίζω νὰ κατορθώσω νὰ συμμερισθῇτε πεποίθησιν, ἥτις μὲ κατέχει.

«Καὶ πρῶτον ποῖος εἶνε ὁ ἀνθρωπος, τὸν ὅποιον θέλετε νὰ πλήξετε;»

Ὁ κύριος Γλαβὼν περιγράφει τὴν παιδικὴν καὶ τὴν ἐφηβικὴν τοῦ Λαυρεντίου ἡλικίαν, διελευσάν πλησίον μητρός, τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ ὅσον ὑπ' αὐτῆς ἀγαπᾶται, καὶ τὰς εὐτυχεῖς αὐτοῦ κλίσεις.

«Ἐγὼ αὐτός, εἶπε, τὸν ἐγνώρισα ἐπὶ τινὰ χρόνον καὶ ἡδυνήθην νὰ τὸν ἐκτιμῶ... Ὅχι, δὲν ἦτο δολοφόνος!

«Θὰ τὸν ἐπιτιμῶσιν διὰ παρεκτροπὰς τινὰς ὁμολογουμένως ἀξιωματικούς; Εἰς πόσους ὁμηλικὰς του δὲν πρέπει ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ν' ἀπευθύνωσι παρομοίας μομφάς; Τοῦλάχιστον οὐδέποτε ἐξεφαυλίσθη, ἡ δὲ καρδιά του δὲν διεφθάρη. Ἡ κατηγορία αὕτη παρήγαγε μετὰξὺ ἐκείνων, οἵτινες τὸν ἐγνώριζον καὶ τὸν ἐβλεπον καθ' ἐκάστην, κατάπληξιν. Ἦκούσατε τὰς μαρτυρίας των... Μοι ἐπιτρέπετε νὰ προσέσω καὶ τὴν ἰδικήν μου; Ποσάκις τὸν εἶδον συγκινούμενον, δακρύνοντα, ἐπὶ τῇ ἀπλῇ ἀναμνήσει τῆς μητρός του καὶ τῶν θλίψεων, τὰς ὁποίας τῇ ἐπροξένει! Ἀνωφελὲς μετάνοια, θὰ εἴπητε ἴσως, ἀλλὰ τοῦλάχιστον ἦτο εἰλικρινής, τὸ βεβαίῳ!

«Ἐν τῇ παραλυσίᾳ του δὲν ἠθέλησαν νὰ ἰδῶσι παρὰ τὸ πάθος τοῦ παιγνιδίου καὶ τὴν ἀκατάσχετον ἀπόλαυσιν τῆς ἡδονῆς. Λησμονοῦσιν ὅτι κατεκυριεύετο ὑπὸ εὐγενεστέρου καὶ δεσποτικωτέρου παθους, καὶ ὅτι τὸ πάθος τοῦτο ἔπρεπε νὰ ἀποσπάσῃ ἐκ τῆς καρδίας του πρὶν ἢ διαπράξῃ τοιαύτην χαμέρπειαν.

«Ἡ κατηγορία, ὅπως ἐξηγήσῃ τὰ κακὰ τοῦ Λαυρεντίου ἐνστικτικὰ καὶ τὸ ἔγκλημα, ἀνερεύνησε παρελθόν, ὅπερ δὲν ἀνήκει εἰς αὐτόν. Θέλουσι νὰ τὸν καταθλίψωσιν ὑπὸ τὸ βάρος τῆς μνήμης τοῦ πατρός του. Ἀ! ἀφήσατε τὰς ἀναμνήσεις αὐτάς, ἀνέκραζεν ὁ κύριος Γλαβὼν, τοῦλάχιστον ἦτο ὅλως ἀνωφελὲς νὰ τὰς ἐπι-

καλεσθήτε. Δὲν ἐλύθη ἴσως ἀκόμη τὸ φοβερὸν αὐτὸ πρόβλημα τῆς διὰ τοῦ αἵματος μεταβιβάσεως τῆς κληρονομίας. Ἐθίζατε τοῦτο, ἐπιτρέψατέ μοι τὴν ἔκφρασιν, λίαν ἀπερισκέπτως. Καὶ πῶς! ἡ αὐτὴ φωνή, ἡ ὁποία ἐπικαλεῖται τὴν αὐστηρότητα καὶ τὴν ἐκδίκησιν, ἀρνείται συγχρόνως καὶ τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν εὐθύνην τοῦ ἀνθρώπου;

Ἀφοῦ κατέδειξεν ὅτι ὁ Λαυρέντιος δὲν ἦτο ἱκανὸς νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς τὸν πειρασμὸν τοῦ ἐγκλήματος, ὁ κύριος Γλαβὼν ἀνακράζει:

«Ἔστω! ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε τέρας, καὶ διψᾷ αἷμα... τὸ αἷμα τῆς μητρὸς του!» Ἦτο πεπωμένον, εἶπον, «νὰ δολοφονήσῃ τυφλῶς, ἄνευ ἀφορμῆς»· ἀλλὰ θὰ παραδεχθῶσιν ὅτι δὲν εἶνε ἡλίθιος· ἔχει τὸ ἐνστικτὸν τῆς αὐτοσυντηρήσεως καὶ, καίτοι ἄπειρος περὶ τὰ τοιαῦτα, λαμβάνει ὅλας τὰς προφυλάξεις, ὅπως τὸ ἐγκλήμα του μείνῃ ἄγνωστον καὶ ἀτιμώρητον.

«Λοιπὸν, ἀκούσατε. Ἴδου τί φαντάζεται ὁ ἄνθρωπος οὗτος, τὸν ὁποῖον παρέστησαν ὡς τέρας μηχανημάτων καὶ ὑποκρισίας. Λαμβάνει ἐγχειρίδιον ἰδικόν του, ὄπλον, τὸ ὁποῖον ἐπὶ δύο ἔτη κυλίστα ἐπὶ τῶν ἐπίπλων του καὶ ἕκαστος ἠδύνατο νὰ ἰδῇ, φροντίζων νὰ ἀφήσῃ τὴν θήκην ἐντὸς τῆς αἰθούσης του, ὅπως βραδύτερον χρησιμεύσῃ ὡς μέσον συγκρίσεως!

«Δὲν ἀρκεῖ τοῦτο. Σπεύδει νὰ προστίψῃ τὰ ὑποδήματά του, ἀναρριχώμενος ἐπὶ τοῦ τοίχου, καὶ ἀποτυποῖ ταῦτα ἐπὶ τοῦ ὑγροῦ ἐδάφους τοῦ κήπου· καὶ τὰ ὑποδήματα ταῦτα δὲν τὰ ἐξαφανίζει· ὄχι! Τὰ φέρεי κατὰ τὰς ἐπομένας ἡμέρας μετὰ φιλαρεσκείας, τινὸς καὶ ὅπως μὴ ἡ ἀστυνομία ἀπατηθῇ! Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ διὰ τὸ κομβίον του, τὸ ὁποῖον αὐτὸς ὁ ἴδιος μᾶλλον ἀπέσπασε καὶ ἔρριψε. Φορεῖ ἐπίσης τὰ ἐνδύματα, τὰ ὁποῖα συνήθως ἔφερον ἡ μήτηρ του καὶ ἡ Μαριέττα, τὴν ὁποίαν θὰ κτυπήσῃ, πρέπει νὰ τὸν ἀναγνωρίσωσι καὶ κραυγᾶσωσι τὸ ὄνομά του πρὶν ἀποθάνωσι...

«Ὅχι! δὲν ἐξέβαλαν οὔτε κραυγὴν· τότε ρίπτει ἐκεῖπου τὸ ἐγχειρίδιόν του καὶ ἐξέρχεται ἡσύχως· ἐὰν ὑπάρξῃ ἡ ἐλαχίστη ἀμφιβολία, βεβαίως θὰ ὀφείλεται τοῦτο εἰς τὴν καλὴν θέλησιν τῆς ἀστυνομίας.

«Καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὁ υἱὸς οὗτος ὁ δολοφονήσας τὴν μητέρα του, βέβαιος περὶ τῆς τύχης, ἡ ὁποία τὸν ἀναμένει, καταγίνεται τὴν ἐπιούσαν ἀτάραχος εἰς τὰς ὑποθέσεις του καὶ σπεύδει εὐθυμὸς τὸ ἐσπέρας εἰς ἑορτὴν διδομένην ὑπὸ τινος φίλου του!

«Καὶ ὅμως εἰς πάντα ταῦτα παρατηρῶ μίαν ἄλλειψιν. Πῶς ὁ ἄνθρωπος αὐτός ἀναρριχᾶται δις ἐπὶ τοῦ τοίχου καὶ δις ἐπὶ τοῦ παραθύρου τῆς πρώτης ὀροφῆς, καὶ οὐδ' ἡ ἐλαχίστη ἀμυχή παρατηρεῖται ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος του. Δολοφονεῖ διὰ τοῦ ἐγχειριδίου δύο ἄτομα, καὶ τὰ ἐνδύματά του δὲν φέρουσιν οὐδὲ κηλίδας αἵματος!... ὁποῖα σύμπτωσις!

καὶ ὅμως τοῦτο ἦτο ἀναπόφευκτον!...

»Ἀλλὰ τί τὰ θέλετε, κύριοι; Ἴσως ἐκεῖνοι, οἵτινες διέθεσαν τοσοῦτον ἐπιτηδεῖας τὰς ἄλλας ἐνδείξεις, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ διαθέσωσιν ἐπίσης καὶ ταύτας. Τοῦτο δὲν ἦτο εἰς τὴν ἐξουσίαν των».

Παρατιούμενος τῶν εἰρωνειῶν ὁ κύριος Γλαβὼν, καταδεικνύει τὴν ἀστυνομίαν ἀκολουθοῦσαν λυσσῶδως τὰ ψευδῆ ἴχνη, τὰ ὁποῖα ὁ δολοφόνος κατάρθρωσε νὰ τῇ ὑποδείξῃ.

«Λέγετε, ὅτι οὐδὲν ἡμελησάτε· ἀλλ' εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἔσχετε τὴν κατὰθεσιν τοῦ Ἑρρίκου Ριστέν. Δύνασθε νὰ μοι εἰπῇτε ποῖα ἦσαν τὰ δύο ἐκεῖνα πρόσωπα, τὰ ὁποῖα συνωμίζουν ἐκεῖ ἐν τῇ σκιᾷ;

»Καὶ διὰ τὸν ὑπηρετὴν αὐτόν, τὸν Φραγκίσκον Οὐσδάλ, — τὸν μέθυσον καὶ πονηρόν — ὅστις ὑποδέχεται εἰς τὰ δωμάτια τοῦ κυρίου του δὲν γνωρίζω ὁποῖους συναδέλφους του, ἐξητάσατε καλῶς; ἐξητήσατε πληροφορίας περὶ τῆς διαγωγῆς του; «Ἐζητήσαμεν, λέγετε, καὶ οὐδὲν εὐρομεν». Λοιπὸν ἠρευνήσατε κακῶς, διότι τὸ μυστήριον τῆς δίκης αὐτῆς, ἔγκειται εἰς τοῦτο.

«Δὲν εἶνε γνωστὸν εἰς τὴν ἀστυνομίαν ὅτι φοβεροὶ τινες κακοῦργοι ἔχουσιν ὡς ἀρχὴν τὸ διασπείρειν ψευδῆ ἐπὶ τοῦ τόπου τοῦ ἐγκλήματος ἴχνη, εἰς τρόπον ὥστε ν' ἀποπλανῶσιν, ἐπὶ τινὰ τοῦλάχιστον χρόνον, τὰς ἐρεῦνας καὶ τὰς ὑπονοίας; Τόσῳ τὸ χειρότερον διὰ τὸ θυμὰ των· ἅς παλαίσῃ ὅπως δυνηθῇ ὑπὸ τὴν πίεσιν τῆς δικαιοσύνης· ἐνῶ αὐτοὶ θ' ἀσφαλίσωσι τὴν ἀτιμωρησίαν των.

«Δὲν πρόκειται ἄρα γε ἐνταῦθα περὶ τοιαύτης μηχανορραφίας; Ἀδύνατον ν' ἀμφιβάλωμεν...

«Ὁ Φραγκίσκος δὲν εἶνε ὁ ἔνοχος. Ἴσως μάλιστα δὲν εἶναι συναυτουργὸς τῆς δολοφονίας, καίτοι ὠφελήθη ἐξ αὐτῆς αἰ ὑπερβολικαὶ δαπάναι του τὸ ἀποδεικνύουσιν.

»Ἀλλ' ἐὰν τὸ ἐγκλήμα διεπράχθῃ ἄνευ τῆς συμμετοχῆς του, ἀκουσίως αὐτοῦ, σήμερον καταλαμβάνει ὅτι ὑπῆρξε τὸ ὄργανον, τὸ τυφλὸν μέσον εἰς χεῖρας κακούργου.

«Ἐντεῦθεν τὸ περίλυπον ὕφος, ὅπερ παρετήρησαν εἰς αὐτόν. «ὦ! ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ τῷ ἀποσπᾶσθαι τὸ μυστικόν του! «Ὅχι! Εἰς μάτην τὸν ἐξορκίζω, τὸν καθικετεύω νὰ ὁμιλήσῃ· σιωπᾷ· ὁ φόβος, ἡ αἰσχύνῃ παραλύουσι τὴν γλῶσσάν του, καὶ θὰ θυσιάσῃ, καὶ αὐτὸς ἐπίσης, χάριν τῆς ἀσφαλείας του, τὸν κύριόν του, τὸν ὁποῖον γνωρίζει ὅτι εἶνε ἀθῶος».

Ὁ κύριος Γλαβὼν δεικνύει μετὰ τοῦτο, πόσον δι' ἐν ἐκ τῶν ἀτόμων ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ὁ Φραγκίσκος εἰσήγαγεν οὕτω εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Λαυρεντίου, ὁ πειρασμὸς θὰ ἦτο ἰσχυρὸς, πόσον ἡ ἐκτίμησις εὐχερής.

[Ἐπεται συνέχεια]

*P.

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Ἐκεῖνος τὴν ἔλαβε σιωπῶν. Ἡ χροιά τοῦ προσώπου του, ἀπὸ ὠχρᾶς κατέστη πελιδνή. Οἱ ὀφθαλμοὶ του προσηλώθησαν ἐπὶ τῆς Μέρσης μετὰ θερμότητος συμπάθειας, ἐνῶ, ἀναγνώσας, ἀπέδιδεν εἰς αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν.

— Φεῦ! εἶπεν. Ἴδου τί διαλευκαίνει πάσας τὰς ὑπονοίας μας! Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἐξηγεῖ τί προϋτίθετο ἡ Λαίδη Ζάνετ καλοῦσα παρ' αὐτῇ τὸν Ὁράτιον καὶ διατὶ τὸ ὄνομά μου ἀνεμίχθη εἰς τὴν συνουσίαν των.

— Ἀχ! ἀνέκραξεν ἡ Μέρση, δὲν σὰς ἐννοῶ.

Ἐκεῖνος δὲν τῇ ἀπεκρίθη ἀμέσως, ἀλλὰ καθεσθεις πλησίον τῆς:

— Κατάρθρωσεν ἡ Λαίδη Ζάνετ νὰ κλονίσῃ τὴν ἀπόφασίν σας; ἠρώτησε.

— Τοῦναντίον τὴν ἐνίσχυσεν ἔτι μᾶλλον, ἀπεκρίθη ἡ Μέρση. Προσέθηκε νέαν πικρίαν εἰς τοὺς ἐλέγχους μου.

Ἡ Μέρση, οὕτω λαλοῦσα, καθίστατο, χωρὶς νὰ τὸ αἰσθάνηται, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον βιασιότερα καὶ θελκτικώτερα συγχρόνως.

Ἡ φύσις αὐτῆς ἐξήγειρε πάντα τὰ γενναῖα αἰσθήματα τοῦ Ἰουλίου καὶ εἶνε γνωστὸν πόσον ἦτο γενναῖόφρων.

Ἐκεῖνος, ὅστις ἄλλοτε εἶχε παραπενεθῇ κατὰ τῆς Μέρσης ὅτι εἶχε καταληφθῇ ὑπὸ οἴκτου πρὸς ἑαυτήν, ἐπεκαλεῖτο ἤδη τὸν ἔλεον ὑπὲρ τῆς Λαίδης Ζάνετ.

Μετὰ γλυκείας ὁλως πειθοῦς, ἐπλησίασε πρὸς τὴν νεάνίδα καὶ ἐπιθέτων τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ βραχίονός της, τῇ εἶπε.

— Μὴ τὴν κρίνετε πολὺ αὐστηρῶς... Ἐπλανήθη... δυστυχῶς ἐπλανήθη. Ἀνεῶς πλανᾶται, ἐμβάλλουσα ὑμᾶς εἰς ἀπαυστον πειρασμόν. Ἐν τούτοις, εἶνε γενναῖον, εἶνε δίκαιον νὰ τὴν καταστήσῃ τις υπεύθυνον μιᾶς ἀδυναμίας τῆς καρδίας της; Εἶνε εἰς τὴν δύσιν τοῦ βίου της δὲν δύναται πλέον νὰ δοκιμάσῃ καὶ αἰσθανθῇ νέαν συμπάθειαν. Ποτὲ δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ σὰς ἀναπληρώσῃ εἰς τὴν καρδίαν της. Ἀναλογισθῇτε τὴν ὀδύνην της καὶ τοὺς φόβους της καὶ θέλετε ἰδεῖ, ὡς βλέπω ἐγώ, ὅτι ἐξ εὐγενοῦς ἐλαττηρίου πλανᾶται. Σκεφθῇτε πόσον ἐτρώθη ἡ καρδία της. Σκεφθῇτε ὅτι ἡ ζωὴ της κινδυνεύει ν' ἀπολεσθῇ καὶ... συγχωροῦσα αὐτήν... εἶπατε. Πράττει ταῦτα... διότι με ἀγαπᾷ!...

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Μέρσης ἐνεπλήσθησαν δακρύων.

— Τὸ λέγω, ἀπεκρίθη, ὄχι συγχωροῦσα αὐτήν, διότι ἐγὼ εἶμαι ἐκείνη, ἥτις ἔχει ἀνάγκην νὰ τύχῃ συγγνώμης, ἀλλὰ τὸ λέγω μετ' εὐγνωμοσύνης ὅταν οἱ λογισμοὶ μου στραφῶσι πρὸς αὐτήν καὶ μετὰ διπλασίου αἵσχους ὅταν ἀναλογίζωμαι ἐμαυτήν.